

Arrest

nr. 347 271 van 27 mei 2026
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 20 januari 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 20 december 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 2 april 2024 met referthenummer 117483.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 4 mei 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 12 mei 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 27 juni 2024 een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in, meer bepaald in functie van haar Belgische echtgenoot.

1.2. Op 20 december 2024 wordt beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 27.06.2024 werd ingediend door:

Naam: M. (..)

Voorna(a)m(en): F. (..)
Nationaliteit: Marokko
Geboortedatum: (..)1974
Geboorteplaats: Dar Chaffai
Identificatienummer in het Rijksregister: xxxxxxxxx
Verblijvende te: (..)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt voor de derde keer gezinshereniging aan met haar Belgische echtgenoot S., M. (..) (RR: xxxxxxxxx) in toepassing van artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40ter, §2, tweede lid, 1° van de wet van 15.12.1980 bepaalt dat: "De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg: 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijlagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. (...)"

Ter staving van de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon legt betrokkene rekeninguittreksels voor op naam van referentiepersoon waaruit storting van het ACV op naam van referentiepersoon blijken.

Ook kan er één storting van derden (zoals L. F. (..), S. K. (..), S. I. I. (..)).

Wat betreft de storting van derden, voor zover de referentiepersoon wenst aan te tonen dat hij bestaansmiddelen verwerft middels overschrijvingen van derden, kan er geen rekening met gehouden worden bij het beoordelen van de stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon. Het is immers weldegelijk de Belgische referentiepersoon die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken overeenkomstig bovenvermeld art. 40ter van de wet van 15.12.1980 en niet een derde of een familielid (zie arrest Grondwettelijk Hof nr. 149/2019 van 24 oktober 2019). Hetzelfde geldt voor de bewijzen van tewerkstelling die werden voorgelegd op naam van betrokkene zelf.

Verder blijkt dat de referentiepersoon storting ontvangt van het ACV. Het gaat om werkloosheidsuitkeringen. Artikel 40ter, §2, tweede lid, 1° van de wet van 15.12.1980 vermeldt uitdrukkelijk dat een werkloosheidsuitkering alleen in aanmerking wordt genomen indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. In casu legt betrokkene geen bewijzen voor waaruit kan worden afgeleid dat de Belgische referentiepersoon actief werk zoekt. Vandaar kan heden de werkloosheidsuitkering van de referentiepersoon niet in overweging genomen worden.

De behoefteanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is bij deze overbodig. Immers, er is niet vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn, wel dat er geen bestaansmiddelen zijn die in aanmerking kunnen worden genomen.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekende partij zet een eerste middel als volgt uiteen in het verzoekschrift:

"Eerste middel: schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; van het zorgvuldigheids-, het redelijkheids- en het materieel motiveringsbeginsel; van artikel 40ter en artikel 42, §1 van de Vreemdelingenwet; en van het Unierecht

1.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Zo bepalen de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende:

"Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."

Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]”

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

- 1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;*
- 2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;*
- 3) De motivering afdoende dient te zijn.*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

2.

Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

3.

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige – bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid – ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

4.

In casu is de bestreden beslissing niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoen op een correcte en volledige feitenbevinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenbevinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen.

5.

Verzoekster is, zoals gezegd, de echtgenote van dhr. S. M. (..), Belg.

Zij vroeg de gezinshereniging aan in functie van haar Belgische echtgenoot, en dit dus in toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, waarbij §2, tweede lid gaat als volgt:

“De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg:

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke

dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

[...]

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen [...].

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt"

Verwerende partij is van oordeel dat de in casu voorgelegde bestaansmiddelen van de referentiepersoon niet in overweging genomen kunnen worden in de zin van artikel 40ter, §2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet en dat dus niet voldaan is aan de voorwaarden tot gezinshereniging.

6.

Verzoekster legde evenwel de volgende bewijsstukken voor met betrekking tot de bestaansmiddelen waarover haar Belgische echtgenoot 'beschikt'.

- Maandelijkse overschrijvingen vanwege "derden" (= familiehelp);
- Uitkeringen vanwege het ACV;
- Arbeidsovereenkomst van verzoekster + loonbewijzen.

Wat de hulp vanwege derden betreft:

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat "één storting van derden" niet in aanmerking kan worden genomen bij de beoordeling van 'stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen'.

Om te beginnen gaat het niet om slechts "één" storting, doch wel om de volgende bewijzen van consequente financiële hulp: 7 overschrijvingen in een periode van een halfjaar (dus quasi maandelijks) met een totaalbedrag van 3.254,36 EUR! Indien men die omrekent naar een bedrag per maand, gaat het om zo'n 540 EUR per maand in een periode van een half jaar. (stuk 3)

Doch in het kader van vorige aanvragen werden óók reeds bewijzen van deze consequente familiale steun bijgebracht, waardoor het duidelijk dat de referentiepersoon deze gelden reeds jaren op consequente wijze ontvangt.

Door deze consequente inkomsten niet in aanmerking te nemen, baseert verwerende partij zich op een te enge én verkeerde lezing van de Vreemdelingenwet (zie onder meer RvV 28 september 2017, arrest nr. 192.732; RvV 5 september 2017, arrest nr. 191.456; RvV 1 maart 2016, arrest nr. 163.345; RvV 1 maart 2016, arrest nr. 163.344; RvV 5 februari 2016, arrest nr. 161.476; RvV 21 mei 2015, arrest nr. 145.913; RvV 14 juli 2014, arrest nr. 126.996).

Volgens artikel 40ter, §2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet moet de Belg aantonen dat hij 'beschikt' over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. De Vreemdelingenwet stelt geen vereiste met betrekking tot de herkomst van de bestaansmiddelen waarover de Belg beschikt, noch *ratione personae*, noch *ratione loci*. Ook de voorbereidende werken bij de Vreemdelingenwet stellen géén vereiste met betrekking tot de herkomst van de bestaansmiddelen van de persoon die zich laat vervoegen.

Het woord 'beschikken' wordt in Van Dale gedefinieerd als: "1. Beslissen over: afwijzend op iets beschikken; 2. gebruikmaken van: vrij (kunnen) beschikken over" en in Wolters als "1. gebruik kunnen maken (van iemand of iets); 2. beslissen over". Uit deze definitie kan niet afgeleid worden dat een Belg niet zou kunnen beschikken over, of gebruikmaken van, de inkomsten/gelden van een derde.

7.

Bovendien dient gewezen te worden op artikel 20 van het VWEU dat zich verzet tegen nationale maatregelen die tot gevolg hebben dat (statische) Unieburger het effectieve genot ontzegt wordt van de belangrijkste aan hun status van burger van de Unie ontleende rechten (zie onder meer HvJ 8 maart 2011, C-34/09, Ruiz Zambrano, punt 42).

Een nationale maatregel waarbij de bestaansmiddelenvereiste enkel beoordeeld wordt met betrekking tot de bestaansmiddelen die de Belg genereert, kan het effectief genot van de belangrijkste aan de status van Unieburger ontleende rechten, waarover de Belg beschikt, ontzeggen. Immers kan het nuttig effect van het Unieburgerschap in het gedrang worden gebracht, aangezien de weigering van de gezinshereniging ertoe kan leiden dat de Unieburger gedwongen zal worden niet enkel het grondgebied van de lidstaat waarvan hij onderdaan is te verlaten, maar eveneens het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten.

In samenhang met dit artikel 20 VWEU, wijst de Raad ook op het evenredigheidsbeginsel, als algemeen beginsel van Unierecht.

De bestaansmiddelenvereiste heeft immers tot legitiem doel om het voortbestaan van het stelsel voor sociale bijstand en het verblijf van de familieleden van de gezinshereniger in menswaardige omstandigheden te verzekeren. Een automatische verblijfsweigering om de reden dat de Belg in eigen hoofde niet voldoet aan de bestaansmiddelenvereiste is daarom niet proportioneel met dit doel.

De Raad concludeert dus dat zowel een letterlijke, een analoge als een Unierechtelijke interpretatie van de term 'beschikt' uit artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet ertoe leidt dat niet aangenomen kan worden dat deze énkél de eigen inkomsten van de Belgische referentiepersoon tot voorwerp kan hebben.

8.

Verder zijn ook de volgende arresten van belang, waarin de Raad letterlijk oordeelt dat óók met de inkomsten van een familielid van de Belg moet rekening worden gehouden (RvV 28 september 2017, arrest nr. 192.731; RvV 15 januari 2015, arrest nr. 136.363; RvV 24 augustus 2011, arrest nr. 65.747).

In een arrest van 30 oktober 2020 (RvV 30 oktober 2020, arrest nr. 243.504) besluit de Raad, met verwijzing van rechtspraak van de Raad van State (RvS 12 februari 2019, arrest nr. 243.676 en RvS 1 oktober 2019, arrest nr. 245.601) en de voorbereidende werken bij de wet van 8 juli 2011, dat het de wil was van de Belgische wetgever om Belgen aan dezelfde voorwaarden voor gezinshereniging te onderwerpen als derdelanders. Aangezien gezinshereniging met derdelanders geregeld wordt door de Gezinsherenigingsrichtlijn, moeten deze bepalingen geïnterpreteerd worden in lijn met de rechtspraak van het HvJ.

In een arrest van 3 oktober 2019 heeft het HvJ duidelijk gesteld dat de herkomst van de bestaansmiddelen bedoeld in de Gezinsherenigingsrichtlijn, géén beslissend criterium is (HvJ 3 oktober 2019, C-302/18, X/Belgische Staat). Aangezien het de wil was van de wetgever om Belgen en derdelanders aan dezelfde voorwaarden voor gezinshereniging te onderwerpen, besluit de Raad dat ook artikel 40ter van de Vreemdelingenwet geïnterpreteerd moet worden in overeenstemming met de rechtspraak van het HvJ in arrest nr. C-302/18.

In het arrest wordt dus letterlijk beslist dat het niet louter om de eigen inkomsten van de Belg moet gaan, maar inkomsten mogen omvatten die door een derde aan de aanvrager ter beschikking gesteld worden. Dit voor zover ze vast, regelmatig en voldoende zijn.

In casu is dit zeker en vast het geval. Uit de rekeninguittreksel die werden voorgelegd (zowel in het kader van voorliggende aanvraag, als in het kader van eerdere aanvragen) blijkt zeer duidelijk dat het om consequente en regelmatige steun vanwege derden gaat.

De herkomst van de bestaansmiddelen is dus géén beslissend criterium.

9.

Verder is er nog de rechtspraak van de Raad van State.

(stuk 4)

In een arrest van 20 oktober 2022 (RvS 20 oktober 2022, arrest nr. 254.820) aanvaardt de Raad van State dat gelden van een derde (een familielid van de Belg) wel degelijk in aanmerking worden genomen. Verwerende partij mag deze bestaansmiddelen dus niet uitsluiten zonder schending van artikel 40ter juncto artikel 42 van de Vreemdelingenwet.

Dit arrest stelt o.a. als volgt:

“10. Verzoeker heeft voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet aangevoerd dat in hoofde van de referentiepersoon rekening moest worden gehouden met de inkomsten van verzoekers broer, maar wel dat rekening moest worden gehouden met de maandelijkse steun ten bedrage van 500 euro die de referentiepersoon ontvangt van verzoekers broer.

De verwijzing in het bestreden arrest naar 's Raads arrest nr. 240.164 van 12 december 2017 is niet dienen, alleen al omdat dit arrest betrekking heeft op de vraag of de inkomsten van de partner van een referentiepersoon al dan niet in rekening kunnen worden gebracht als bestaansmiddelen waarover een referentiepersoon kan beschikken, terwijl verzoeker zich in de huidige zaak beroept op inkomsten die de referentiepersoon zelf op regelmatige en stabiele wijze zou ontvangen van een familielid.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermag na te gaan of in de aanvankelijk bestreden beslissing op wettige wijze werd geoordeeld of de aangevoerde door de referentiepersoon maandelijks ontvangen stortingen van 500 euro al dan niet als stabiele en regelmatige bestaansmiddelen kunnen worden beschouwd, hetgeen tot de beoordeling van de zaak zelf behoort, doch hij mag niet zonder schending van artikel 40 ter junctie 42 van de vreemdelingenwet deze bedragen uit te sluiten, enkel omdat ze afkomstig zijn van de broer van de referentiepersoon die geen deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon. Het stabiele en regelmatige karakter van de bestaansmiddelen dient immers te worden beoordeeld in hoofde van de referentiepersoon, die ze ontvangt.”

10.

In dit opzicht waren er dus wel degelijk middelen die in aanmerking hadden moeten worden genomen in de zin van artikel 40ter, §2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet, waarna er vervolgens een behoefteanalyse had moeten gebeuren cf. artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dat gaat als volgt:

“Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van de aanvraag zoals bepaald in §4, tweede lid erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier. Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, §4, tweede lid en 40ter, §2, tweede lid, 1° niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdelingen en door elke Belgische overheid.”

Dit gebeurde in casu niet.

Wat betreft de eigen inkomsten van verzoekster: (stuk 5)

Verwerende partij neemt deze niet in aanmerking bij de beoordeling van de ‘stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen’ in de zin van artikel 40ter, §2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

Er doet zich evenwel ook rechtspraak voor, van Uw Raad, waaruit volgt dat er in het kader van de behoefteanalyse wél rekening dient te worden gehouden van de inkomsten van de verzoeker zelf, dus in casu de echtgenote van de referentiepersoon.

Zo bv. (RvV 8 maart 2021, arrest nr. 250 604):

“Het spreekt voor zich dat het feit dat de verzoeker eigen inkomsten heeft, een invloed heeft op de samenstelling van de bestaansmiddelen die de burger van de Unie die vervoegd wordt en zijn familieleden nodig hebben om niet ten laste te vallen van de openbare overheden. Bij het onderzoek van de behoefteanalyse moet de verwerende partij dus de eventuele inkomsten van de verzoekende partij zelf mee in rekening nemen.

Het betoog van de verwerende partij in de nota met opmerkingen doet hier niets aan af. Zij wijst er immers enkel opnieuw op dat het betoog van de verzoeker dat rekening dient gehouden te worden met haar eigen inkomsten uitgaat van een verkeerde lezing van artikel 40ter van de vreemdelingenwet welke bepaling ondubbelzinnig vereist dat de te vervoegen Belg beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen die ten minste gelijk zijn aan 120% van het leefloon. De Raad herhaalt dat terecht aangenomen wordt dat het de Belgische onderdaan is die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken, dat het gaat om een voorwaarde die te dezen enkel in hoofde van de Belgische referentiepersoon wordt voorzien. De verwerende partij gaat er echter aan voorbij dat in het geval van niet toereikende inkomsten van de Belgische referentiepersoon, zij gehouden was overeenkomstig artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet een behoefteanalyse te doen waarbij zij, zoals uiteengezet, de eventuele inkomsten van de verzoeker zelf mee in rekening moet nemen.

In dit verband kan ook worden verwezen naar een arrest van 24 oktober 2019 van het Grondwettelijk Hof (GwH 24 oktober 2019, nr. 149/2019). In dit arrest stelt het Hof in zijn punt B.10.7 duidelijk:

“Overigens verhindert het feit dat de Belgische gezinshereniger niet voldoet aan de vereisten gesteld in artikel 40ter, §2, tweede lid, 1°, op zich niet dat zijn echtgenoot een verblijfsrecht kan verkrijgen. Volgens artikel 42, §1, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 dient de minister of zijn gemachtigde in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de Belg en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien, zonder dat de familieleden ten laste vallen van de openbare overheden.”

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de behoefteanalyse is verricht zonder rekening te houden met de inkomsten van de verzoeker zelf. Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat bij het maken van de behoefteanalyse de verwerende partij onzorgvuldig tewerk is gegaan. Er is geen rekening gehouden met de inkomsten van de verzoeker zelf terwijl artikel 42, § 1 van de vreemdelingenwet niet uitsluit dat voor het maken van de behoefteanalyse rekening wordt gehouden met alle inkomsten, met inbegrip van de eigen verworven inkomsten van de verzoeker.”

Of nog (RvV 10 maart 2016, arrest nr. 163 860):

“Waar de verzoeker stelt dat bij het behoefteonderzoek tevens rekening moet worden gehouden met zijn eigen inkomsten, merkt de Raad op dat uit het bepaalde in artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet dat de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt “en van zijn familieleden” dient te bepalen welke bestaansmiddelen “zij” nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden, inderdaad voortvloeit dat de bestaansmiddelen die bij het behoefteonderzoek kunnen worden betrokken niet noodzakelijk enkel deze zijn die de referentiepersoon zelf genereert. Indien dit het geval zou zijn, dan had de wetgever voor een ander woordgebruik geopteerd en had hij bepaald – quod non – dat de minister of zijn gemachtigde dient te bepalen welke bestaansmiddelen “de referentiepersoon” of “de burger van de Unie die vervoegd wordt” nodig heeft om in de behoeften van het gezin te voorzien. Een dergelijke zienswijze ligt overigens ook in lijn met de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie:

“73. Uit artikel 7, leden 1, onder b), en 2, van richtlijn 2004/38 volgt dat de familieleden, ongeacht hun nationaliteit, van een burger van de Unie die verblijft op het grondgebied van een andere lidstaat zonder er als werknemer of zelfstandige werkzaam te zijn, het recht hebben die burger te begeleiden of zich bij hem voegen, mits hij voor zichzelf en voor zijn familieleden over voldoende bestaansmiddelen en een volledige ziektekostenverzekering in de gastlidstaat beschikt (arrest Ibrahim en Secretary of State for the Home Department, C- 310/08, EU:C:2010:80, punt 28).

74. Het Hof heeft reeds geoordeeld dat het begrip „beschikken” over voldoende bestaansmiddelen in die bepaling aldus moet worden uitgelegd dat het volstaat dat die bestaansmiddelen de burgers van de Unie ter beschikking staan, zonder dat die bepaling het minste vereiste stelt met betrekking tot de herkomst van die middelen, welke met name door de derdelander ter beschikking kunnen zijn gesteld (zie arrest Alokpa en Moudoulou, C- 86/12, EU:C:2013:645, punt 27 en aldaar aangehaalde rechtspraak).” (HvJ 16 juli 2015, Singh C-218/14).

Een al te restrictieve lezing van artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet - bepaling die eenvormig en eenduidig is en op gelijke voet slaat op familieleden van een Belg zowel als op familieleden van een Unieburger zodat zij uniform moet worden uitgelegd – zou dan ook niet stroken met het hogere Unierecht die met het voornoemde artikel in de Belgische wet werd geïmplementeerd.

[...] Er valt op geen enkele manier in te zien waarom de verzoeker zijn eigen inkomsten niet zou kunnen aanwenden om voor zichzelf in zijn levensonderhoud te voorzien.

[...]

De Raad meent dan ook dat een loutere toetsing in abstracto aan een armoederisicogrens die hoger ligt dan het wettelijk referentiebedrag van artikel 40ter van de vreemdelingenwet niet volstaat. Nu de verzoeker inkomsten van zijn partner, de referentiepersoon, heeft voorgelegd die echter niet het grensbedrag bereiken van 120% van het leefloontarief, kwam het de verweerder toe om de werkelijke behoeften van de verzoeker en zijn partner te bepalen en hiertoe eventueel bij de verzoeker de nodige inlichtingen in te winnen.”

Of nog (RvV 16 juli 2020, arrest nr. 238 673):

“Waar de verwerende partij stelt dat er geen rekening kan worden gehouden met de tewerkstelling en inkomsten uit die tewerkstelling van de verzoekende partij bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen van de referentiepersoon, kan zij worden gevolgd. De verwerende partij stelt terecht dat het de Belgische onderdaan is die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken. Het gaat om een voorwaarde die te dezen enkel in hoofde van de Belgische referentiepersoon wordt voorzien. [...]

3.6. Waar de verwerende partij in de nota met opmerkingen stelt dat zij uitsluitend rekening dient te houden met de bestaansmiddelen van de referentiepersoon, volgt de Raad deze redenering enkel voor wat betreft het bepalen van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen. Bij de behoefteanalyse liggen de zaken echter anders.

Artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet spreekt immers over het bepalen van welke bestaansmiddelen nodig zijn om in de behoeften te kunnen voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden en over het feit dat de gemachtigde hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, kan doen overleggen. Artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

[...]

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij een voltijdse arbeidsovereenkomst voor arbeiders van onbepaalde duur ondertekende op 1 juni 2017, met een bruto bezoldiging van 11,4901 euro per uur. [...]

Het spreekt voor zich dat het feit dat de verzoekende partij eigen inkomsten heeft, een invloed heeft op de samenstelling van de bestaansmiddelen die de burger van de Unie die vervoegd wordt en zijn familieleden nodig hebben om niet ten laste te vallen van de openbare overheden. Bij het onderzoek van de behoefteanalyse moet de verwerende partij dus de eventuele inkomsten van de verzoekende partij zelf wel mee in rekening nemen.

Het betoog van de verwerende partij in de nota met opmerkingen doet hier niets aan af. Waar de verwerende partij hierbij verwijst naar arresten van de Raad, wordt opgemerkt dat in de continentale rechtstraditie vonnissen en arresten geen precedentenwaarde hebben. [...]

In dit verband kan ook worden verwezen naar een arrest van 24 oktober 2019 van het Grondwettelijk Hof (GwH 24 oktober 2019, nr. 149/2019). In dit arrest stelt het Hof in zijn punt B.10.7 duidelijk “Overigens verhindert het feit dat de Belgische gezinshereniger niet voldoet aan de vereisten gesteld in artikel 40ter, §2, tweede lid,

1°, op zich niet dat zijn echtgenoot een verblijfsrecht kan verkrijgen. Volgens artikel 42, §1, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 dient de minister of zijn gemachtigde in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de Belg en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien, zonder dat de familieleden ten laste vallen van de openbare overheden.”

[...]

Uit de bestreden beslissing blijkt aldus dat de behoefteanalyse is verricht zonder rekening te houden met de inkomsten van de verzoekende partij zelf. Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat bij het maken van de behoefteanalyse de verwerende partij onzorgvuldig tewerk is gegaan. Er is geen rekening gehouden met de inkomsten van de verzoekende partij zelf terwijl artikel 42, §1 van de Vreemdelingenwet niet uitsluit dat voor het maken van de behoefteanalyse rekening wordt gehouden met alle inkomsten, met inbegrip van de eigen verworven inkomsten van de verzoekende partij die ook werkt. De bestreden beslissing mist in die zin dan ook een deugdelijke materiële grondslag en is niet met de vereiste zorgvuldigheid tot stand gekomen.”

Of recenter (RvV 20 juni 2023, arrest nr. 290.632):

“Ensuite le Conseil constate que le Conseil d'Etat, dans son arrêt n° 243.676 du 12 février 2019, a jugé qu' « Il ne se déduit pas clairement des termes de l'article 40ter de la loi du 15 décembre 1980 que le législateur ait entendu exclure ou, au contraire, inclure les allocations pour handicapés pour le calcul des moyens de subsistance dont doit disposer le regroupant belge. Par contre, il ressort nettement des travaux préparatoires que la volonté du législateur était de « soumettre les Belges souhaitant le regroupement familial aux mêmes conditions que les étrangers non-européens » ». Le Conseil d'Etat a encore souligné, par un arrêt n° 245.601 du 1er octobre 2019, qu' « il ressort manifestement des travaux préparatoires relatifs à la loi précitée du 8 juillet 2011 que la volonté du législateur était de "soumettre les Belges souhaitant le regroupement familial aux mêmes conditions que les étrangers non-européens" ».

[...]

2.3.4.1. Le régime instauré par la loi du 8 juillet 2011 pour les regroupements familiaux à l'égard de ressortissants de pays tiers, désormais inscrit dans les articles 10 et 10bis de la loi du 15 décembre 1980, visant à poursuivre la transposition de la directive 2003/86/CE du Conseil du 22 septembre 2003 relative au droit au regroupement familial (voir notamment proposition de loi du 22 octobre 2010, Doc. parl., Chambre, 2010-2011, DOC 53-0443/001, p. 4.), il convient d'interpréter lesdites dispositions conformément aux enseignements de la CJUE relatifs à cette directive.

2.3.4.2. En l'occurrence, saisie d'une question préjudicielle relative à la directive 2003/109, la CJUE s'est effectivement prononcée de manière incidente par un arrêt rendu le 3 octobre 2019, dans la cause X c. Etat belge (C-302/18) sur, notamment, la condition des ressources qui peut être exigée par un Etat membre, en vertu de l'article 7, § 1er, de la directive 2003/86/CE, étant rappelé que ladite disposition prévoit ce qui suit :

[...]

2.3.4.3. Il résulte des considérations qui précèdent que le respect de la volonté du Législateur, qui a entendu soumettre les regroupements familiaux régis par l'article 40ter de la loi du 15 décembre 1980, et ceux régis par les articles 10 et 10bis de la même loi à un même régime en ce qui concerne les moyens de subsistance dont le regroupant doit disposer, conduit à interpréter cette exigence stipulée par l'article 40ter de la loi du 15 décembre 1980 conformément aux enseignements de la CJUE, tels que précisés cidessus.

[...]

2.3.5.2. Or, ainsi qu'il ressort des points 2.3.3. à 2.3.4.3. du présent arrêt, la recherche de la volonté du législateur conformément au raisonnement adopté par le Conseil d'Etat, auquel le Conseil se rallie, combiné aux développements récents de la jurisprudence de la CJUE, conduisent à une autre lecture de l'article 40ter de la loi du 15 décembre 1980 que celle soumise précédemment (dans une autre cause) à la Cour constitutionnelle, et dans laquelle la provenance des ressources du regroupant ne constitue pas un critère décisif. En d'autres termes, la disposition précitée ne permet pas, dans cette interprétation, d'exclure des ressources dans le chef du regroupant pour le motif déterminant selon lequel ces ressources émaneraient d'une tierce personne.

[...]

2.4.2. Ce faisant, la partie défenderesse a méconnu l'article 40ter de la loi du 15 décembre 1980. Le moyen est dès lors, dans les limites exposées ci-dessus, fondé. Il n'y a pas lieu d'examiner les autres aspects de la requête qui, à les supposer fondés, ne pourraient conduire à une annulation aux effets plus étendus. »

11.

Verzoekster herhaalt nog hetgeen ook reeds hierboven werd aangehaald m.b.t. de "hulp vanwege derden":

Uit de vaste RvV-rechtspraak volgt dat verwerende partij zich dus baseert op een te enge en verkeerde lezing van de Vreemdelingenwet.

De Vreemdelingenwet stelt dat de Belg moet aantonen dat hij "beschikt" over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Er wordt geen enkele vereiste gesteld met betrekking tot de herkomst van de bestaansmiddelen waarover de Belg beschikt, noch *ratione personae*, noch *ratione loci*.

Het woord "beschikken" wordt in de Van Dale gedefinieerd als volgt:

"1. beslissen over: afwijzend op iets beschikken; 2. gebruik kunnen maken (van iemand of iets); 2. beslissen over."

Uit deze definitie kan niet afgeleid worden dat een Belg niet zou kunnen beschikken over, of gebruikmaken van, het inkomen van zijn partner.

Zoals uit de geciteerde rechtspraak blijkt, verwijst de RvV voor haar zienswijze naar de rechtspraak van het Hof van Justitie over een Unieburger en zijn partner (HvJ 23 maart 2006, C-408/03, Commissie/België). De RvV ziet niet in waarom de beoordeling van toereikende bestaansmiddelen anders moet zijn voor Belg en zijn partner.

De RvV verwijst ook naar artikel 221 BW, zijnde het principe dat elke echtgenoot verplicht naar vermogen dient bij te dragen tot de lasten van het huwelijk. Verzoekster benadrukt dat zij en de referentiepersoon getrouwd zijn zonder huwelijkscontract; het wettelijk stelsel is van toepassing.

Daarnaast verzet artikel 20 VWEU zich tegen nationale maatregelen die tot gevolg hebben dat (statische) Unieburgers het effectieve genot ontzegd wordt van de belangrijkste "aan hun status van burger van de Unie ontleende rechten" (zie o.m. HvJ 8 maart 2011, C-34/09, Ruiz Zambrano, punt 42). Een nationale maatregel waarbij de bestaansmiddelenvereiste enkel beoordeeld wordt met betrekking tot de bestaansmiddelen die de Belg genereert, kan het effectief genot van de belangrijkste aan de status van Unieburger ontleende rechten, waarover de Belg beschikt, ontzeggen. Immers, wanneer er een afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen de Unieburger en de derdelander aan wie een verblijfsrecht wordt geweigerd, kan het nuttig effect van het Unieburgerschap in het gedrang gebracht worden aangezien deze afhankelijkheid ertoe kan leiden dat de Unieburger als gevolg van de weigering van de gezinshereniging gedwongen zal worden niet enkel het grondgebied van de lidstaat waarvan hij onderdaan is te verlaten, maar eveneens het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten.

In samenhang met artikel 20 VWEU dient ook te worden gewezen op het evenredigheidsbeginsel, als algemeen beginsel van Unierecht. Nu de bestaansmiddelenvereiste tot legitiem doel heeft het voortbestaan van het stelsel voor sociale bijstand en het verblijf van de familielieden van de gezinshereniger in menswaardige omstandigheden te verzekeren, is een automatische verblijfsweigering om de reden dat de

Belg in eigen hoofde niet voldoet aan de bestaansmiddelenvereiste niet proportioneel met dit doel in die gevallen waar de Belgische gezinshereniger aantoonde samen met de derdelander te beschikken over voldoende, stabiele en toereikende bestaansmiddelen, voor zover hij ook aannemelijk maakt over het geheel van die bestaansmiddelen vrij te kunnen beschikken.

Tot slot, daargelaten de vraag of met de persoonlijke inkomsten van de partner van de Belg rekening gehouden kan worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de Belg, wijst de RvV in haar vaste rechtspraak erop dat DVZ, indien vastgesteld wordt dat de in aanmerking genomen bestaansmiddelen niet aan de gestelde vereisten voldoen, op grond van artikel 42 §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet wettelijk verplicht is een behoefteanalyse te verrichten. Hierbij dient “op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden” uitgemaakt te worden “welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden”. De beroepsactiviteiten en de persoonlijke inkomsten van de partner kunnen een wezenlijke invloed hebben op diens behoeften en zijn dus relevant in het kader van de individuele behoefteanalyse. Het eigen inkomen van de partner van de Belg kan niet zomaar genegeerd worden, aangezien deze inkomsten mee zullen bepalen wat het financieel referentiekader uitmaakt van het gezin. Deze inkomsten moeten minstens indirect in rekening gebracht worden teneinde “de gezinssamenstelling, de maandelijkse huurlasten, de kosten van het dagdagelijkse leven, ...” te beschouwen.

Uit de vaste arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur blijkt zeer duidelijk een vast en toereikend inkomen.

(stuk 5)

Gelet op de bewoordingen van artikel 42, §1, tweede lid (“en van zijn familieleden”), op de hierboven geciteerde rechtspraak, alsook deze van ons Grondwettelijke Hof en het Europese Hof van Justitie, kan er geen enkele twijfel over bestaan dat verwerende partij – in het kader van de behoefteanalyse die zij diende uit te voeren – rekening had moeten houden met deze maandelijkse, stabiele inkomsten van verzoekster zelf!

12.

Idem wat betreft de werkloosheidsuitkering die de referentiepersoon ontvangt: (stuk 6)

Het gaat om aanzienlijke bedragen die de referentiepersoon maandelijks ontvangt, en dit reeds gedurende een ruime periode.

Verwerende partij heeft evenwel enkel rekening gehouden met de inkomsten van de referentiepersoon en diens echtgenote, zoals hierboven besproken, alsook niet met de maandelijkse kosten die werden toegevoegd (zowel in het kader van voorliggende aanvraag, als in het kader van eerdere aanvragen). Dit alles bevindt zich in het administratief dossier van verwerende partij (zoals kosten van nutsvoorzieningen, huurafrekening, ...).

13.

Volledigheidshalve kan het volgende worden vermeld: Er werden recent 2 prejudiciële vragen gesteld aan het Grondwettelijk Hof hieromtrent.

Hierboven werd reeds gesteld dat de Raad de situatie van familieleden van statische Belgen (cf. artikel 40ter van de Vreemdelingenwet) vergelijkt met de situatie van familieleden van Unieburgers die wel gebruik hebben gemaakt van hun recht op vrij verkeer (cf. artikel 40bis van de Vreemdelingenwet) én met de situatie van aanvragers van gezinshereniging in functie van een vreemdeling uit een derde land (cf. artikel 10, §1, eerste lid, 4° tot 7° van de Vreemdelingenwet).

Hierbij wordt gewezen op de wil van de Belgische wetgever om de statische Belgen op het vlak van gezinshereniging op voet van gelijkheid te plaatsen met vreemdelingen uit derde landen.

De Raad stelt vast dat enkel de gezinshereniging met statische Belgen kan worden geweigerd omwille van het gebrek aan toereikende bestaansmiddelen, louter op basis van de herkomst van deze bestaansmiddelen en zonder rekening te moeten houden met de concrete omstandigheden van het geval, terwijl dit voor de andere categorieën gezinshereniging niet zo is, ook niet in geval van gezinshereniging met een derdelander, die vele gelijkenissen vertoont met de situatie van familieleden van statische Belgen. Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie inzake gezinshereniging met derdelanders blijkt dat de herkomst van de vereiste bestaansmiddelen géén beslissend criterium is.

In een eerder arrest had het Grondwettelijk Hof er reeds op gewezen dat een strikte interpretatie van artikel 40ter, §2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet, waarbij enkel rekening wordt gehouden met de inkomsten van de statische Belg, getemperd wordt door de wettelijke verplichting om een behoefteanalyse uit te voeren zoals voorzien in artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. In de rechtspraak van de Raad van State wordt evenwel gesteld dat deze behoefteanalyse er niet mag toe strekken om bestaansmiddelen, die op basis van artikel 40ter, §2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet niet in aanmerking komen, zoals inkomsten van de vreemdeling-aanvrager, toch in aanmerking te nemen.

Omwille van de onduidelijkheid hierover, heeft de Raad over de artikelen 40ter, §2, tweede lid, 1° en 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet de volgende prejudiciële vragen gericht aan het Grondwettelijk Hof:

1. “Schenden artikel 40ter, §2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet in de versie vóór de wijzigingswet van 10 maart 2024, en artikel 42, §1, tweede lid van dezelfde wet, zoals vervangen bij de wet van 8 juli 2011 en gewijzigd bij de wet van 4 mei 2016, op zichzelf of samen gelezen, de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, gelezen in samenhang met artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten

van de Mens, in de uitlegging volgens welke voor de beoordeling van de vereiste toereikende bestaansmiddelen, in het kader van de concrete behoeften van de statische Belg en zijn familieleden, voor gezinshereniging met een statische Belg, enkel rekening kan worden gehouden met de eigen bestaansmiddelen van de gezinshereniger of, met andere woorden, met die welke hij zelf heeft gegenereerd, terwijl in het geval van gezinshereniging met onderdanen van derde landen die vallen onder de artikelen 10 en 10bis van de Vreemdelingenwet tot omzetting van richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, de herkomst van de vereiste bestaansmiddelen niet beslissend is volgens de uitlegging die het Hof van Justitie heeft gegeven aan artikel 7, eerste lid, c) van deze richtlijn.” (officieuze vertaling) (RvV 17 december 2024, nr. 318 724 VK; rolnummer GwH: 8398 (FR));

2. “Schenden artikel 40ter, §2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet in de versie vóór de wijzigingswet van 10 maart 2024, en artikel 42, §1, tweede lid van dezelfde wet, zoals vervangen bij de wet van 8 juli 2011 en gewijzigd bij de wet van 4 mei 2016, samen gelezen, de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, gelezen in samenhang met artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens, in de uitlegging volgens welke voor de beoordeling van de vereiste toereikende bestaansmiddelen, in het kader van de concrete behoeften van de statische Belg en zijn familieleden, voor gezinshereniging met een statische Belg, enkel rekening kan worden gehouden met de eigen bestaansmiddelen van de gezinshereniger of, met andere woorden, met die welke hij zelf heeft gegenereerd, terwijl in het geval van gezinshereniging met onderdanen van derde landen die vallen onder de artikelen 10 en 10bis van de Vreemdelingenwet tot omzetting van richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, de herkomst van de vereiste bestaansmiddelen niet beslissend is volgens de uitlegging die het Hof van Justitie heeft gegeven aan artikel 7, eerste lid, c) van deze richtlijn.” (RvV 17 december 2024, nr. 318 729 VK; rolnummer GwH : 8397 (NL)).

14.

Verwerende partij had dus – in het kader van de behoefteanalyse die zij had moeten uitvoeren omdat er wel degelijk middelen werden voorgelegd die in aanmerking hadden moeten worden genomen in de zin van artikel 40ter, §2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet – rekening moeten houden met de voorgelegde stukken, in casu de eigen inkomsten uit arbeid van verzoekster en de consequente, maandelijkse werkloosheidsuitkering van de referentiepersoon + de voorgelegde kosten.

Dergelijke stukken hebben dus wel degelijk impact! Er dient bij zo’n behoefteanalyse immers te worden nagegaan welke bestaansmiddelen de Belg en zijn familielid nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. Deze voorgelegde stukken hebben met andere woorden een wezenlijke invloed hebben op de behoefte van de referentiepersoon en verzoekster en zijn dus wel degelijk relevant in het kader van de individuele behoefteanalyse.

Daar dit alles niet gebeurd is, is de bestreden beslissing op onzorgvuldige wijze tot stand gekomen en mist de beslissing deugdelijke materiële grondslag.

Verwerende partij heeft duidelijk haar motiveringsverplichting, alsook het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden. Dit laatste houdt immers in dat verwerende partij de beslissingen op een zorgvuldige wijze moet voorbereiden en moet steunen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr.

28.599, punt 2.4).

Dit in casu niet gebeurd.

Het middel is om alle bovengenoemde redenen gegrond.”

2.2. In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij als volgt:

“In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;
- artikel 62 van de Vreemdelingenwet;
- het zorgvuldigheids-, het redelijkheids-, en het materieel motiveringsbeginsel;
- de artikelen 40ter en artikel 42, §1 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partij acht voormelde bepalingen geschonden doordat zij wel degelijk zou hebben bewezen dat de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt. Tevens zou onterecht geen behoefteanalyse zijn gebeurd.

Betreffende de vermeende schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, artikelen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.) Verder stelt de verweerder vast dat verzoekende partij een schending opwerpt van zowel de formele als de materiële motiveringsplicht, terwijl nochtans het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001).

Wanneer verzoekende partij in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, betekent dit dat van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen werden ondervonden.

De verweerder zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre de verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het tweede middel van verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is.

In antwoord op de verzoekende partij haar concrete kritiek, die de inhoud van de bestreden beslissing betreft, laat verweerder gelden dat de beschouwingen van de verzoekende partij niet kunnen worden aangenomen.

Verweerder merkt op dat de verzoekende partij een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger heeft ingediend, in haar hoedanigheid van echtgenote van een Belg, in toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.”

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt zeer duidelijk dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie aan de hand van de door de verzoekende partij voorgelegde stukken heeft beoordeeld of de Belgische referentiepersoon beantwoordt aan de gestelde bestaansmiddelenvereiste.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie kon echter niet anders dan vaststellen dat, rekening houdend met alle documenten die werden voorgelegd, niet wordt aangetoond dat de Belgische referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen. Bijgevolg moet worden vastgesteld dat verzoekende partij niet voldoet aan de bestaansmiddelenvereiste van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet teneinde een verblijfsrecht in België te verkrijgen.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie motiveerde nopens de voorgelegde stavingstukken als volgt:

“(…).”

Verweerder laat gelden dat de verzoekende partij de inhoud van art. 40ter Vreemdelingenwet miskent, waarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat de Belgische referentiepersoon dient te beschikken over afdoende bestaansmiddelen.

Verweerder wijst daarbij op de inhoud van art. 40ter, tweede lid Vreemdelingenwet, dat bepaalt:

“Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.”

Zoals het een zorgvuldige overheid betaamt, heeft de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie dan ook enkel en alleen rekening gehouden met de inkomstenbewijzen van de Belgische onderdaan in functie van wie de aanvraag werd ingediend.

De verzoekende partij stelt ter zake evenwel dat tevens rekening diende te worden gehouden met de inkomstenbewijzen van het gezinslid zelf, nu de referentiepersoon ook over zijn/haar inkomsten zou kunnen beschikken.

Verweerder laat gelden dat dergelijke zienswijze van de verzoekende partij volledig in strijd is met de uitdrukkelijke bepalingen van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet :

“Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.”

Uit voormeld artikel kan immers enkel en alleen worden afgeleid dat rekening dient te worden gehouden met de bestaansmiddelen van de Belgische onderdaan (referentiepersoon) in het kader van wie een aanvraag tot gezinshereniging wordt ingediend.

De verwerende partij verwijst naar de inhoud van het arrest nr. 121/2013 d.d. 26.09.2013 van het Grondwettelijk Hof, meer bepaald considerans B.52.3., B.55.2. en B.55.3. :

“B.52.3. Bovendien vormen de aan de Belgische gezinshereniger opgelegde striktere inkomensvoorwaarden een relevante maatregel om het voortbestaan van het stelsel voor sociale bijstand en het verblijf van de familieleden van de gezinshereniger in menswaardige omstandigheden te verzekeren. In tegenstelling met de « burger van de Unie », wiens verblijfsrecht kan worden ingetrokken wanneer hij een onredelijke last voor de begroting van de Staat wordt, beschikt de Belg over het recht op de sociale bijstand zonder op enig ogenblik het risico te lopen dat zijn verblijfsrecht hem wordt afgenomen, zodat het feit dat aan de Belg die zijn recht van vrij verkeer niet heeft uitgeoefend en die gebruik wenst te maken van zijn recht op gezinshereniging de verplichting wordt opgelegd aan te tonen dat hij over meer financiële en materiële middelen beschikt dan de « burger van de Unie », het mogelijk maakt het voortbestaan van het socialezekerheidsstelsel te verzekeren.”

“B.55.2. Door te bepalen dat de stabiele en toereikende bestaansmiddelen van de gezinshereniger ten minste moeten gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, heeft de wetgever een referentiebedrag willen vaststellen. Aldus heeft die bepaling tot gevolg dat de overheid die de aanvraag tot gezinshereniging moet onderzoeken, geen verder onderzoek moet doen naar de bestaansmiddelen indien de gezinshereniger over een inkomen beschikt dat gelijk is of hoger dan het beoogde referentiebedrag.”

“B.55.4. Bovendien kan de wetgever niet worden verweten dat hij in het kader van een gezinshereniging met een Belg die zijn recht van vrij verkeer niet heeft uitgeoefend, heeft geëist dat deze de regelmatigheid en de stabiliteit van zijn bestaansmiddelen aantoonde, omdat geen einde kan worden gemaakt aan zijn verblijf op het nationale grondgebied wanneer hij of zijn familieleden mettertijd een onredelijke last zouden worden voor de sociale bijstand.”

In zoverre de wetgever werkelijk tot wil had dat tevens de inkomsten van de vervoegende gezinsleden in ogenschouw zouden worden genomen, dan had zij hiernaar uitdrukkelijk verwezen, zoals kan worden afgeleid uit de inhoud van het arrest nr. 121/2013 van het Grondwettelijk Hof, meer bepaald considerans B.21.3 :

“ B.21.3. Aldus maakt de richtlijn een onderscheid tussen, enerzijds, de situatie beoogd in artikel 7, lid 1, onder c), dat bepaalt dat bij de indiening van het verzoek tot gezinshereniging rekening moet worden gehouden met de inkomsten van de gezinshereniger, en, anderzijds, de situatie beoogd in artikel 16, waar bij de eventuele verlenging of intrekking van de verblijfstitel van de betrokken vreemdeling rekening wordt gehouden, niet alleen met de inkomsten van de gezinshereniger, maar ook met die van zijn gezinsleden.

B.21.4. Met inachtneming van de door de wetgever beoogde doelstelling, namelijk dat de herenigde personen niet ten laste komen van het stelsel voor sociale bijstand van België en rekening houdend met artikel 16 van de richtlijn 2003/86/EG, dient de bestreden bepaling in die zin te worden geïnterpreteerd dat zij niet verbiedt dat de bevoegde overheid bij de verlenging van de verblijfstitel van de betrokken vreemdeling niet alleen rekening houdt met de inkomsten van de gezinshereniger maar ook met die van zijn gezinsleden, voor zover het niet om sociale bijstand gaat.”

Het Grondwettelijk Hof verwijst aldus uitdrukkelijk naar de situaties waarin de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging ook rekening moet houden met de inkomsten van de gezinsleden van de gezinshereniger/referentiepersoon.

Deze interpretatie is conform artikel 16 van de Richtlijn 2003/86/EG, waarin het volgende wordt gesteld:

“De lidstaten kunnen in de volgende gevallen het verzoek tot toegang en verblijf met het oog op gezinshereniging afwijzen of, in voorkomend geval, de verblijfstitel van een gezinslid intrekken of weigeren te verlengen:

a) wanneer de in deze richtlijn gestelde voorwaarden niet of niet meer worden vervuld.

Wanneer de gezinshereniger bij verlenging van de verblijfstitel niet over voldoende middelen van bestaan beschikt zonder een beroep te doen op het in artikel 7, lid 1, onder c), bedoelde stelsel voor sociale bijstand

van de lidstaat, houdt de lidstaat rekening met de bijdrage van de gezinsleden aan het inkomen van het huishouden;”

In de Richtlijn 2003/86/EG wordt als gezinshereniger gedefinieerd:

“onderdaan van een derde land die wettig in een lidstaat verblijft en die een verzoek indient of wiens gezinsleden een verzoek indienen tot gezinshereniging om met hem verenigd te worden.”

Terwijl artikel 7(c) van de Richtlijn 2003/86/EG stelt dat:

“Bij de indiening van het verzoek tot gezinshereniging kan de betrokken lidstaat de persoon die het verzoek heeft ingediend, verzoeken het bewijs te leveren dat de gezinshereniger beschikt over:

c) stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om hemzelf en zijn gezinsleden te onderhouden, zonder een beroep te doen op het stelsel voor sociale bijstand van de betrokken lidstaat. De lidstaten beoordelen daartoe de aard en de regelmaat van deze inkomsten en kunnen rekening houden met de nationale minimumlonen en pensioenen, evenals met het aantal gezinsleden.”

In overweging 46 van het arrest Chakroun (zaak C 578/08) overweegt het Hof van Justitie als volgt:

“In de eerste zin van artikel 7, lid 1, aanhef en sub c, van de richtlijn wordt het begrip „stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om hemzelf te onderhouden” geplaatst tegenover het begrip „sociale bijstand”. Uit deze tegenstelling volgt dat het begrip „sociale bijstand” in de richtlijn ziet op bijstand van overheidswege, ongeacht of het om het nationale, regionale of lokale niveau gaat, waarop een beroep wordt gedaan door een persoon, in dit geval de gezinshereniger, die niet beschikt over stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om in zijn eigen onderhoud en dat van zijn gezin te voorzien en die daardoor dreigt tijdens zijn verblijf ten laste van de sociale bijstand van de gastlidstaat te komen (zie naar analogie arrest van 11 december 2007, Eind, C 291/05, Jurispr. blz. I 10719, punt 29).”

Ook de Belgische wetgever geeft expliciet de gevallen aan waarin ook rekening wordt gehouden met de inkomsten van de gezinsleden van de referentiepersoon.

Zo bepaalt artikel 10 bis, §1 Vreemdelingenwet :

“Wanneer de in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 6° bedoelde familieleden van een tot een verblijf gemachtigde buitenlandse student een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden aanvragen, moet die machtiging worden toegekend indien de student of één van de betrokken familieleden het bewijs aanbrengt :

- dat hij over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen beschikt zoals bepaald in artikel 10, § 5 om in zijn eigen behoeften en die van zijn familieleden te voorzien en om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de openbare overheden;”

Terwijl §3 en §4 van voornoemd artikel stipuleren :

“§ 3. De §§ 1 en 2 zijn ook van toepassing op de gezinsleden bedoeld bij artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 6°, van een vreemdeling die de status van langdurig ingezetene geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, op grond van de Richtlijn 2003/109/EG van de Raad van de Europese Unie van 25 november 2003 betreffende de status van langdurig ingezetenen onderdanen van derde landen, en die gemachtigd is tot verblijf in het Rijk op grond van de bepalingen van titel II, hoofdstuk V, of die deze machtiging aanvraagt.

Wanneer echter een gezin al is gevormd of opnieuw is gevormd in die andere lidstaat van de Europese Unie, moet de vreemdeling bij wie het gezinslid zich komt voegen, niet het bewijs leveren dat hij beschikt over behoorlijke huisvesting om het gezinslid of de gezinsleden te ontvangen en zal, wat de voorwaarde betreft van de stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen, ook rekening worden gehouden met het bewijs dat het gezinslid persoonlijk over dergelijke middelen beschikt.”

§ 4. Paragraaf 2 is eveneens van toepassing op de in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 6°, bedoelde familieleden van de vreemdeling die in toepassing van artikel 61/27 gemachtigd werd tot verblijf.

Wanneer echter een familie al is gevormd of opnieuw is gevormd in een andere lidstaat van de Europese Unie, moet de vreemdeling bij wie het familielid zich komt voegen, niet het bewijs leveren dat hij beschikt over voldoende huisvesting om het familielid of de familieleden te ontvangen en wordt, wat de voorwaarde betreft van de stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen, ook rekening gehouden met het bewijs dat het familielid persoonlijk over dergelijke middelen beschikt.”

Artikel 40 ter Vreemdelingenwet is dan ook zeer duidelijk gezien wordt gesteld dat enkel met de bestaansmiddelen van de Belgische onderdaan rekening wordt gehouden ; a contrario had de wetgever uitdrukkelijk aangegeven dat dit niet het geval is, zoals uit bovenvermelde uiteenzetting blijkt.

In overweging 72 van het arrest Maahanmuuttovirasto (gevoegde zaken C 356/11 en C 357/11) verduidelijkt het Hof van Justitie:

“Aangaande voornoemd artikel 4, lid 1, moet allereerst worden benadrukt dat het door richtlijn 2003/86 vereiste geïndividualiseerd onderzoek van de verzoeken om gezinshereniging in beginsel betrekking heeft op de inkomsten van de gezinshereniger en niet op de inkomsten van de onderdaan van het derde land waarvoor uit hoofde van gezinshereniging een verblijfsrecht wordt aangevraagd (zie arrest Chakroun, punten 46 en 47).”

Zie ter zake:

“7. Artikel 40ter van de vreemdelingenwet vereist dat “de Belg” beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. De verzoekende partij stelt terecht dat de voorwaarde van stabiele, voldoende en toereikende bestaansmiddelen in artikel 40ter van de vreemdelingenwet wordt opgelegd aan “de Belg” en dat bij de beoordeling van de bestaansmiddelen uitsluitend rekening mag worden gehouden met de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon.

8. Deze lezing wordt bevestigd door het Grondwettelijk Hof in arrest nr. 149/2019 van 24 oktober 2019: (...)

9. Het bestreden arrest schendt artikel 40ter van de vreemdelingenwet door te oordelen dat “de herkomst van de bestaansmiddelen geen beslissend criterium is” en artikel 40ter, § 2, van de vreemdelingenwet “het bestuur niet toe[laat] om de bestaansmiddelen van de aanvrager zelf zonder meer buiten beschouwing te laten om de enkele reden dat dit niet de persoonlijke bestaansmiddelen zijn van de Belgische referentiepersoon

10. Aan de voorgaande interpretatie wordt geen afbreuk gedaan door het recht van de Europese Unie of de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie. Het Unierecht en de rechtspraak van dat Hof zijn niet van toepassing op zuiver interne situaties.

Het loutere feit dat de Belgische wetgever zich voor wat betreft de gezinshereniging met zogenaamde statische Belgen heeft laten inspireren door de bewoordingen van de artikelen 10 en verder van de vreemdelingenwet, waardoor er inderdaad tekstuele gelijkenissen zijn tussen de voormelde bepalingen en artikel 40ter, § 2, van de vreemdelingenwet, volstaat geenszins om te besluiten dat artikel 7 van de richtlijn 2003/86 “rechtstreeks en onvoorwaardelijk van toepassing is verklaard” op zuiver interne situaties.”. (RvS nr. nr. 260.501 van 19.08.2024)

De verwijzing van verzoeker naar de hulp van derden is in dit kader niet overtuigend. In de bestreden beslissing werd immers geheel terecht vastgesteld dat verzoeker bij de huidige aanvraag een aantal bewijzen van storting van derden heeft voorgelegd. Dit wordt zonder enige toelichting voorgelegd door verzoeker.

Door de gemachtigde wordt evenwel geheel terecht gemotiveerd dat het de referentiepersoon is, die moet aantonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken en niet een derde.

Volgens verzoekende partij kan de referentiepersoon weldegelijk beschikken over de inkomsten van verzoeker zelf, en dit gelet op hun huwelijk. Verzoeker verwijst daarbij naar art. 221 B.W.

Verweerder herhaalt dat uit art. 40ter Vreemdelingenwet afdoende blijkt dat enkel rekening dient te worden gehouden met de bestaansmiddelen van de Belgische onderdaan (referentiepersoon) in het kader van wie een aanvraag tot gezinshereniging wordt ingediend.

Nog los van de vaststelling dat uit art. 40ter Vreemdelingenwet blijkt dat enkel inkomsten van de referentiepersoon zelf kunnen worden aangevoerd, blijkt uit art. 221 B.W. bovendien geenszins dat een echtgenoot zonder meer over de inkomsten van zijn echtgenoot kan beschikken. Integendeel dient daartoe eerst een inkomstendelegatie te worden gevraagd aan de familierechtbank, hetgeen in casu niet is gebeurd. Daarenboven dient er, in de verhouding tussen de referentiepersoon en haar echtgenoot, rekening te worden gehouden met het huwelijksvermogensstelsel dat door de echtgenoten werd gekozen. Verweerder laat gelden dat uit de documenten die door verweerder werden bijgebracht bij de aanvraag, niet kan worden afgeleid onder welk stelsel hij en zijn echtgenote zijn gehuwd.

Bovendien vinden de bepalingen van het Burgerlijk wetboek inzake het huwelijksvermogensrecht niet zonder meer doorwerking in het kader van een aanvraag tot verkrijging van een verblijfsrecht (zie hiervoor R.v.St. 1 juni 2006, nr. 159.485). De argumentatie van de verzoekende partij miskent dan ook art. 40ter Vreemdelingenwet als *lex specialis*.

Verweerder laat gelden dat de Raad van State in zijn arrest nr. 232.612 van 20.10.2015 eenzelfde standpunt heeft ingenomen:

“De verzoekende partij stelt echter terecht dat de voorwaarde van stabiele, voldoende en toereikende bestaansmiddelen in artikel 40ter van de vreemdelingenwet wordt opgelegd aan “de Belgische onderdaan”. Het gaat om een voorwaarde die te dezen enkel in hoofde van de Belgische referentiepersoon wordt voorzien en daaraan wordt geen afbreuk gedaan door de inhoud van het huwelijksvermogensrecht, dat een heel andere finaliteit heeft.

In dit verband kan worden gewezen op het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 121/2013 van 26 september 2013 waarin wordt verwezen naar “de aan de Belgische gezinshereniger opgelegde striktere inkomensvoorwaarden” (punt B.52.3), naar “de stabiele en toereikende bestaansmiddelen van de gezinshereniger” (punt B.55.2) en naar de inkomsten van “de Belgische gezinshereniger” (punten B.55.3 en B.55.4). Er is steeds sprake van de inkomsten van de Belgische referentiepersoon en niet van de vreemde echtgenoot-aanvrager. Daarentegen vermeldt het Grondwettelijk Hof in dat arrest wel dat artikel 11, § 2, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet aldus moet worden geïnterpreteerd dat het “niet verbiedt dat de bevoegde overheid bij de verlenging van de verblijfstitel van de betrokken vreemdeling niet alleen rekening houdt met de inkomsten van de gezinshereniger maar ook met die van zijn gezinsleden, voor zover het niet om sociale bijstand gaat” (punt B.21.4). Hieruit volgt dat met de inkomsten van de familieleden van de Belgische gezinshereniger, waaronder de betrokken vreemdeling zelf, enkel rekening mag worden gehouden bij een hernieuwing van de verblijfstitel en niet bij de oorspronkelijke aanvraag. In hetzelfde arrest vermeldt het Grondwettelijk Hof nog betreffende “het instellen van inkomensvereiste ten aanzien van de gezinshereniger die zijn echtgenoot bij zich wil voegen” dat “de bestreden inkomensvereiste beoogt te vermijden dat vreemdelingen die een verblijfsrecht willen verkrijgen in het kader van gezinshereniging, ten laste vallen van de overheid en [...] een legitieme doelstelling [na]streeft” (punten B.64.7 en 64.8). Het Hof heeft het dus andermaal enkel over inkomsten van de Belgische referentiepersoon zelf.

Door in het bestreden arrest te oordelen dat “verweerder wel degelijk met de inkomsten van verzoeker rekening [had] moeten houden voor de beoordeling van het stabiel, toereikend en regelmatig karakter

waarover de Belgische huwelijkspartner beschikt”, hoewel de aanvraag niet de verlenging van een verblijfstitel betreft, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen derhalve artikel 40ter van de vreemdelingenwet geschonden. Het enige middel is in die mate gegrond en die vaststelling volstaat voor de cassatie van het bestreden arrest..”

Verzoekende partij kan dan ook niet dienstig verwijzen naar het huwelijks(vermogens)recht, gezien de Vreemdelingenwet de *lex specialis* uitmaakt.

In de mate dat de verzoekende partij nog aanvoert dat het de wil zou zijn geweest van de Belgische wetgever om statische Belgen en hun familieleden aan dezelfde voorwaarden te onderwerpen als derdelanders, merkt verweerder nog op dat deze argumentatie grondslag mist.

Initieel werd de voorwaarde van “stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen” in het kader van gezinshereniging met statische Belgen enkel opgelegd aan Belgische onderdanen die zijn/haar bloedverwanten in de opgaande lijn naar België wenste te laten komen.

De ratio legis van de gestelde bestaansmiddelenvoorwaarde, was om “te vermijden dat ascendenten van Belgische onderdanen bij aankomst in België in precaire omstandigheden terechtkomen en ten laste vallen van de openbare overheden.” (Parl. St., Kamer, 2006-2007, DOC 51-2845/001, p. 44).

Vervolgens heeft de Belgische wetgever middels de wet van 08.07.2011 de reeds bestaande bestaansmiddelenvoorwaarde verder uitgebreid naar andere gevallen van gezinshereniging met statische Belgen, dit opnieuw om te vermijden dat de betreffende gezinsleden die zich in België zouden komen vestigen, ten laste zouden vallen van de overheid.

Immers werd door de Belgische wetgever vastgesteld dat “de meeste gevallen van gezinshereniging betrekking hebben op Belgen die in ons land uit migranten zijn geboren, of die Belg zijn geworden dankzij de snel-Belg-wet” (Parl. St., Kamer, 2010-2011, DOC 53-0443/018, p. 166

Uit de parlementaire voorbereidingen blijkt dat het inderdaad het standpunt was van één (1) lid van de Kamer van Volksvertegenwoordigers dat de gezinshereniging met (statische) Belgen ook in de artikelen 10 e.v. van de Vreemdelingenwet diende te worden opgenomen. Zulks werd door het betreffende lid van de Kamer van Volksvertegenwoordigers inderdaad beargumenteerd, door te stellen dat het essentieel zou zijn om Belgen op voet van gelijkheid te plaatsen met vreemdelingen uit derde landen.

Vervolgens werd door de Raad van State echter volgend advies verleend op 13.04.2011 (zie Parl. St. Kamer 2010-2011, DOC53/443-15, p. 5 e.v.):

45. Op de voorgelegde vragen dient dus te worden geantwoord dat artikel 20 VWEU aldus moet worden uitgelegd, dat het zich ertegen verzet dat een lidstaat aan een staatsburger van een derde staat, die zijn kinderen van jonge leeftijd, burgers van de Unie, ten laste heeft, het recht van verblijf ontzegt in de lidstaat waar deze kinderen verblijven en waarvan zij de nationaliteit bezitten, en hem bovendien een arbeidsvergunning weigert, aangezien zulke beslissingen de betrokken kinderen het effectieve genot van de belangrijkste aan de status van burger van de Unie ontleende rechten ontzeggen” 3 .

Een soortgelijke redenering kan gevolgd worden wat de gezinshereniging betreft. Artikel 20 VWEU, dat aan alle Belgen de status van burger van de Europese Unie verleent, staat haaks op nationale maatregelen die tot gevolg hebben dat de Belgen het effectieve genot wordt ontzegd van de belangrijkste aan hun status van burger van de Europese Unie ontleende rechten.

In het licht van de recente rechtspraak van het Hof van Justitie zoals die hierboven werd aangehaald, is het de afdeling Wetgeving niet duidelijk hoe amendement nr. 147 beschouwd kan worden als zijnde in overeenstemming met deze rechtspraak in zover het, wat de gezinshereniging betreft, ertoe strekt de Belg gelijk te stellen met vreemdelingen die geen onderdaan zijn van de Europese Unie.

Amendement nr. 147 zou immers tot gevolg hebben dat een Belg, burger van de Europese Unie, verplicht zou zijn het grondgebied van de Unie te verlaten om te leven met zijn gezinsleden en aldus zijn fundamentele recht op eerbied voor het privé- en gezinsleven uit te oefenen 4 , onder dezelfde voorwaarden als die waaronder de andere burgers van de Europese Unie die gebruikgemaakt hebben van hun vrijheid van verkeer, hun recht op gezinshereniging kunnen uitoefenen.

Hierdoor zou amendement nr. 147 aan de Belgen niet dezelfde rechten waarborgen als aan de andere burgers van de Unie, meer bepaald het recht op eerbiediging van het gezinsleven dat met name door artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie wordt gewaarborgd en door artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden 5.

Bijgevolg zouden de Belgen als burgers van de Europese Unie in de feitelijke onmogelijkheid zijn om, zoals het Hof van Justitie opmerkt, de belangrijkste aan hun status van burger van de Europese Unie ontleende rechten uit te oefenen.

De voorgestelde artikelen 10, 11 en 12bis zouden niet mogen worden aangenomen zonder dat ze eerst dienovereenkomstig worden herzien.

Verder in dit advies dienen de commentaren betreffende amendement nr. 147 gelezen te worden als slechts op de onderdanen van derde landen betrekking hebbend.” (eigen markering)

In navolging van voormeld advies heeft de Belgische wetgever er uiteindelijk voor geopteerd om de gezinshereniging met (statische) Belgen in een afzonderlijke wettelijke regeling uit te werken, waarbij door de Belgische wetgever bovendien zeer duidelijk heeft overwogen dat “de voorwaarden voor EU-burgers en Belgen” zoveel mogelijk op elkaar moesten worden afgestemd.

Zie ook:

“Om echter een technisch antwoord te bieden op het advies van de Raad van State werkt dit amendement de bestaande regeling van artikel 40ter verder uit. Eerder dan gezinshereniging met Belgen op te nemen in artikel 10, wordt hierbij geopteerd om de gezinsherenigingvoorwaarden rond bestaansmiddelen, huisvesting, ziektekostenverzekering en de leeftijdsvoorwaarden van 21 jaar voor beide partners op te nemen in het artikel 40ter.

Tegelijk proberen we de voorwaarden voor EU-burgers en Belgen zo veel mogelijk op elkaar af te stemmen; richtlijn 2004/38 voorziet immers dat EU-burgers werknemer of zelfstandige moeten zijn om zich in ons land te vestigen of voldoende bestaansmiddelen voor zichzelf moeten hebben om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de openbare overheden. In geval van gezinshereniging door EU-burgers moet die EU-burger tevens aantonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om te voorkomen dat ook zij ten laste van de openbare overheden zouden vallen. Welnu die verplichting werd nog niet in de vreemdelingenwet verankerd voor EU-burgers die als werknemer of zelfstandige in ons land zijn gevestigd. Dit amendement voorziet dus ook in deze verplichting en voegt meteen ook ter verduidelijking toe wat moet aanzien worden als voldoende bestaansmiddelen naar analogie met de regeling voor Belgen en niet-EU-onderdanen en conform de reeds genoemde Richtlijn.” (Parl. St. Kamer 2010-2011, DOC 53/443-16, p. 33)

In de mate dat de verzoekende partij -aansluitend op voormelde argumentatie- nog aanvoert dat de herkomst van de bestaansmiddelen geen beslissend criterium zou mogen zijn, en zij in dit kader meent te kunnen verwijzen naar rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt verweerder dat dit standpunt al evenmin kan worden bijgetreden.

Verweerder benadrukt dat bij de uitlegging van het door de verzoekende partij aangehaalde arrest van 03.10.2019 van het Hof van Justitie in de zaak C-302/18 niet zonder meer abstractie kan worden gemaakt van de specifieke context van de Richtlijn 2003/109/EG, zoals deze ook door het Hof van Justitie duidelijk werd aangehaald in haar arrest:

“29 Ten tweede is het hoofddoel van richtlijn 2003/109 de integratie van onderdanen van derde landen die duurzaam in de lidstaten zijn gevestigd. Zoals ook blijkt uit overweging 2 van deze richtlijn heeft zij tot doel om, door toekenning van de status van langdurig ingezetene aan die onderdanen van derde landen, hun juridische status meer in overeenstemming te brengen met die van de onderdanen van de lidstaten (zie in die zin arrest van 18 oktober 2012, Singh, C 502/10, EU:C:2012:636, punt 45 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

(...)

32 Gelet op de ruimere context van deze bepaling moet voorts worden opgemerkt dat een vergelijkbaar vereiste om te beschikken over „bestaansmiddelen” ook voorkomt in artikel 7, lid 1, onder b), van richtlijn 2004/38. Volgens die bepalingen heeft iedere burger van de Unie het recht gedurende meer dan drie maanden op het grondgebied van een andere lidstaat te verblijven, met name indien hij voor zichzelf en voor zijn familieleden over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste komen van het socialebijstandstelsel van het gastland.

33 Het Hof heeft beslist dat een uitlegging van de voorwaarde inzake toereikende bestaansmiddelen in de zin van artikel 7, lid 1, onder b), van richtlijn 2004/38 in die zin dat de betrokkene zelf over die bestaansmiddelen dient te beschikken, zonder dat hij zich dienaangaande kan beroepen op de bestaansmiddelen van een familielid dat hem vergezelt, aan die voorwaarde zoals zij in richtlijn 2004/38 is geformuleerd een vereiste met betrekking tot de herkomst van de bestaansmiddelen zou toevoegen, hetgeen een onevenredige inmenging zou vormen in de uitoefening van het door artikel 21 VWEU gewaarborgde fundamentele recht van vrij verkeer en verblijf, aangezien deze inmenging niet noodzakelijk is voor de verwezenlijking van het door artikel 7, lid 1, onder b), van richtlijn 2004/38 beoogde doel, te weten de bescherming van de overheidsfinanciën van de lidstaten (zie in die zin arrest van 16 juli 2015, Singh e.a., C 218/14, EU:C:2015:476, punt 75 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

(...)

44 Gelet op een en ander moet op de vragen worden geantwoord dat artikel 5, lid 1, onder a), van richtlijn 2003/109 aldus moet worden uitgelegd dat het begrip inkomsten in deze bepaling niet uitsluitend ziet op de eigen inkomsten van de aanvrager van de status van langdurig ingezetene, maar ook de inkomsten kan omvatten die door een derde aan die aanvrager ter beschikking worden gesteld, mits zij, rekening houdend met de individuele situatie van de betrokken aanvrager, worden beschouwd als vast, regelmatig en voldoende.”

Uit de voormelde overwegingen blijkt dat het Hof van Justitie specifiek rekening heeft gehouden met de bedoeling van de Europese regelgever, met name om de status van langdurig ingezetene in belangrijke mate in overeenstemming te brengen met de rechten van Unieburgers, om vervolgens te oordelen dat “het begrip inkomsten in [artikel 5 van de richtlijn 2003/109/EG] niet uitsluitend ziet op de eigen inkomsten van de aanvrager van de status van langdurig ingezetene, maar ook de inkomsten kan omvatten die door een derde aan die aanvrager ter beschikking worden gesteld”.

In dit kader heeft het Hof van Justitie tevens rekening gehouden met haar eerdere uitlegging van artikel 7, lid 1, onder b) van de Richtlijn 2004/38/EG, bepaling die specifiek betrekking heeft op de voorwaarden waaronder een Unieburger gedurende meer dan drie maanden op het grondgebied van een andere lidstaat mag verblijven.

Concreet had het Hof van Justitie in een arrest van 16 juli 2015 (Singh e.a., C 218/14, EU:C:2015:476, punt 75 en aldaar aangehaalde rechtspraak) reeds geoordeeld dat bij de beoordeling van de bestaansmiddelenvoorwaarde van artikel 7, lid 1, onder b) van de Richtlijn 2004/38/EG geen rekening kon worden gehouden met de herkomst van de bestaansmiddelen.

Aangezien het Hof van Justitie uitdrukkelijk heeft vastgesteld dat de Europese regelgever het statuut voor langdurig ingezetenen in belangrijke mate in overeenstemming wou brengen met de rechten van Unieburgers, is het niet onlogisch dat ook voor wat betreft het begrip inkomsten uit artikel 5 van de Richtlijn 2003/209/EG werd geoordeeld dat de herkomst van de inkomsten niet determinerend is.

De verzoekende partij benadrukt echter dat uit het arrest van het Hof van Justitie van 03.10.2019 in de zaak C-302/18 geenszins kan worden besloten dat het Hof van Justitie haar eerdere rechtspraak inzake artikel 7 van de Richtlijn 2003/86/EG integraal wenste te herzien

Immers heeft het Hof van Justitie in eerdere rechtspraak -zoals door de rechter in vreemdelingenzaken in het bestreden arrest overigens ook uitdrukkelijk wordt aangehaald- als volgt geoordeeld (HvJ 06.12.2012, C-365/11 en C-357/11, O., S. en L., punten 71-72):

71 Deze bepaling verlangt wel dat de onder meer in hoofdstuk IV van richtlijn 2003/86 vermelde voorwaarden in acht worden genomen. Artikel 7, lid 1, sub c, van deze richtlijn vormt een van die voorwaarden en bepaalt dat de lidstaten het bewijs kunnen verlangen dat de gezinshereniger over stabiele en regelmatige inkomsten beschikt die, zonder dat een beroep hoeft te worden gedaan op het stelsel voor sociale bijstand van de betrokken lidstaat, volstaan om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden. Diezelfde bepaling preciseert dat de lidstaten daartoe de aard en de regelmaat van deze inkomsten beoordelen en rekening kunnen houden met de nationale minimumlonen en -pensioenen en het aantal gezinsleden (reeds aangehaald arrest Chakroun, punt 42).

72 Aangaande voornoemd artikel 4, lid 1, moet allereerst worden benadrukt dat het door richtlijn 2003/86 vereiste geïndividualiseerd onderzoek van de verzoeken om gezinshereniging in beginsel betrekking heeft op de inkomsten van de gezinshereniger en niet op de inkomsten van de onderdaan van het derde land waarvoor uit hoofde van gezinshereniging een verblijfsrecht wordt aangevraagd (zie arrest Chakroun, punten 46 en 47).

Rekening houdend met de doelstelling van de Richtlijn 2003/86/EG heeft het Hof van Justitie in voormelde rechtspraak uitdrukkelijk geoordeeld dat de bestaansmiddelenvoorwaarde van artikel 7 van de Richtlijn 2003/86/EG in beginsel betrekking heeft op de inkomsten van de referentiepersoon zelf.

Voorts verwijst verzoeker naar de werkloosheidsuitkering, die de referentiepersoon ontvangt.

Door de gemachtigde werd terecht gemotiveerd dat een werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking kan worden genomen indien de Belg bewijs dat hij actief werk zoekt. Bij de aanvraag werd evenwel geen enkel bewijs ter zake overgemaakt.

Waar verzoekende partij voorhoudt dat de werkloosheidsuitkering in aanmerking dient te worden genomen, heeft hij het aan het verkeerde eind.

Uit lezing van art. 40ter Vreemdelingenwet blijkt namelijk duidelijk dat een werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking kan worden genomen indien de Belgische referentiepersoon aantoonde dat zij actief op zoek is naar werk.

In casu is er met andere woorden niet voldaan aan de vereiste dat de Belgische referentiepersoon moet aantonen worden dat zij actief opzoek is naar werk.

De verzoekende partij houdt vervolgens voor dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, overeenkomstig art. 42 Vreemdelingenwet, een individuele behoefteanalyse diende uit te voeren.

Verzoekende partij gaat met haar kritiek eraan voorbij dat zij geen enkel bestaansmiddel heeft voorgelegd waarmee de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie rekening mee mocht houden. De vraag naar een gebeurlijke behoefteanalyse kan zich uiteraard slechts stellen, wanneer er bestaansmiddelen worden aangetoond die in aanmerking kunnen genomen worden door de gemachtigde, zoals in de bestreden beslissing ook terecht wordt gemotiveerd.

Zie inzake:

“Bij gebrek aan bestaansmiddelen in de zin van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet wordt niet ingezien waarom de verwerende partij zou moeten overgaan tot een behoefteanalyse in de zin van artikel 42, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet. Wanneer deze bestaansmiddelen onbestaande zijn, komt het immers evident voor dat zij ook onvoldoende zijn om te voorkomen dat de verzoeker, als partner van de Belgische onderdaan, op zijn beurt ten laste zou vallen van de openbare overheden (cf. RvS 11 juni 2013, nr. 223.807).” (R.v.V.137.774 dd. 02.02.2015)

En ook:

“Bij de behoefteanalyse (artikel 42, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet) wordt op basis van de behoeften van de gezinshereniger en zijn familieleden nagegaan of bestaansmiddelen die lager zijn dan het referentiebedrag (namelijk 120 procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 'betreffende het recht op maatschappelijke integratie' en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van deze wet) toch volstaan opdat de gezinshereniger zichzelf en zijn familieleden kan onderhouden zonder dat zij ten laste komen van het sociale bijstandstelsel. De behoefteanalyse strekt er echter niet toe om bestaansmiddelen die niet in aanmerking komen, zoals te dezen inkomsten van de aanvrager zelf, toch in aanmerking te nemen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft in het bestreden arrest met

schending van artikel 42, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet geoordeeld dat de huidige verzoekende partij voor het maken van de behoefteanalyse rekening moest houden met de eigen inkomsten van huidige verweerder.” (RvS nr. 255.940 dd. 02.03.2023)

De verweerder merkt tot slot op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde tot het nemen van een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan verzoeker de schending aanvoert.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

2.3. Artikel 40ter, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) zoals *in casu* van toepassing in de versie sinds de vervanging ervan bij artikel 11 van de wet van 10 maart 2024 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de wet van 10 maart 2024), luidt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die geen gebruik maakte van zijn recht van vrij verkeer en verblijf overeenkomstig artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, dan wel niet voldoen aan de voorwaarden zoals voorzien in § 1:

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 2°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent begeleiden of zich bij hem voegen;

(..)

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1° en 2°, moeten bewijzen dat de Belg:

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. De voorwaarde inzake de bestaansmiddelen is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in het eerste lid, 2°, de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

(..)”:

Een samenlezing van de artikelen 40bis, § 2, eerste lid 1° en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet zoals deze luiden op het moment van het treffen van de bestreden beslissing leert dat de echtgenoot van een statische Belg een recht op verblijf heeft mits voldaan is aan bepaalde voorwaarden. Zo moet het bewijs geleverd worden dat de Belg beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Indien blijkt dat de Belgische gezinshereniger wel over stabiele en regelmatige bestaansmiddelen in de zin van artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet beschikt, maar deze bestaansmiddelen niet toereikend zijn, dan bepaalt artikel 42, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet zoals het luidde op het moment van het treffen van de bestreden beslissing dat: *“(..) de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden (dient) te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”*

2.4. Zoals de verzoekende partij stelt heeft zij bij haar verblijfsaanvraag van 27 juni 2024 ten bewijze van de vereiste bestaansmiddelen onder meer verschillende stortingen van derden aan de Belgische referentiepersoon voorgelegd. Anders dan wat de verwerende partij aldus in de bestreden beslissing stelt gaat het niet om één storting van derden. Immers blijkt uit nazicht van het administratief dossier dat bewijzen van stortingen werden voorgelegd door:

L.A.(..):

-op 3/5/2024: 630 euro

-op 4/9/2024: 500 euro
-op 5/9/2024: 100 euro
-op 2/10/2024: 720 euro

S.K (...):
-op 4/9/2024: 10 euro

S.I.K (...):
-op 2/4/2024: 650 euro

Verder blijkt evenzeer dat verzoekende partij bewijzen van haar eigen tewerkstelling heeft voorgelegd, hetgeen ook beaamd wordt in de bestreden beslissing.

In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat enkel rekening kan gehouden worden met de persoonlijke bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon.

Verzoekende partij betwist dit en wijst erop dat artikel 40ter, §2, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet geen vereiste stelt met betrekking tot de herkomst van de middelen.

2.5. De Raad wijst op het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 38/2026 van 2 april 2026 waaruit blijkt dat het de wil van de wetgever is om de voorwaarden voor gezinshereniging met Belgen en gezinshereniging met derdelanders op identieke wijze te regelen omdat een verschillende behandeling tot een onverantwoorde discriminatie kan leiden, hetgeen het Grondwettelijk Hof bijtreedt (B.15.2). Nu wat betreft gezinshereniging met derdelanders uit de rechtspraak van het Europees Hof van Justitie (*X t. Belgische Staat*, C-302/18 van 3 oktober 2019, par. 37-40) blijkt dat niet de herkomst van de bestaansmiddelen beslissend is, maar wel de stabiliteit en de toereikendheid ervan, rekening houdend met de individuele situatie van de betrokkene, dient bij de beoordeling van de bestaansmiddelen waarover de statische Belgische gezinshereniger dient te beschikken zo ook rekening te worden gehouden met de stabiele bestaansmiddelen van de familieleden die zich bij de gezinshereniger voegen. Een andere interpretatie waarbij enkel rekening wordt gehouden met de persoonlijke bestaansmiddelen van de statische Belgische gezinshereniger is niet bestaanbaar met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in samenhang gelezen met artikel 8 van het EVRM (B.17.).

In arrest nr. 38/2026 heeft het Grondwettelijk Hof zijn beoordeling wel beperkt tot de versie van artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet zoals van toepassing vóór de vervanging ervan bij artikel 11 van de wet van 14 maart 2024, en tot de versie van artikel 42, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet zoals van toepassing vóór de wijziging ervan bij artikel 15 van de wet van 18 juli 2025 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wat de voorwaarden voor gezinshereniging betreft (hierna: de wet van 18 juli 2025), doch en voor zover dit *in casu* dienstig is kan niet blijken dat deze beoordeling niet evenzeer geldt voor wat betreft de versies sinds de vervanging/wijziging ervan via de wet van 10 maart 2024 (*Parl.St. Kamer 2022-2023*, DOC 55 3596/001, p. 43-59) en de wet van 18 juli 2025 (*Parl.St. Kamer 2024-2025*, DOC 56 0913/001, p. 17-21 en p. 37).

Nu het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 38/2026 uitdrukkelijk verwijst naar de interpretatie van de bestaansmiddelen zoals die blijkt uit het arrest van het Hof van Justitie van 3 oktober 2019 (C-302/18), met name *“dat niet de herkomst van de inkomsten beslissend is, maar de stabiliteit en de toereikendheid ervan, rekening houdend met de individuele situatie van de betrokkene”* (par. 40) dient vastgesteld dat ook inkomsten die afkomstig zijn van een derde en die voldoen aan de vereiste van stabiliteit, regelmaat en toereikendheid niet buiten beschouwing kunnen gelaten worden.

De in de bestreden beslissing gegeven motivering dat geen rekening kan gehouden worden met de bestaansmiddelen van verzoekende partij zelf en het overgemaakte geld aan de Belgische referentiepersoon door derden omdat uitsluitend met de persoonlijke bestaansmiddelen van de Belgische gezinshereniger kan rekening gehouden worden kan aldus niet gevolgd worden.

2.6. In de bestreden beslissing en de nota met opmerkingen onderbouwt de verwerende partij haar standpunt wel via rechtspraak van de Raad van State en verwijzing naar de arresten van het Grondwettelijk Hof nr. 121/2013 van 26 september 2013 en nr. 149/2019 van 24 oktober 2019 maar gelet op het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 38/2026 van 2 april 2026 waarin voormelde rechtspraak ook ter sprake kwam is deze verwijzing niet dienstig om afbreuk te doen aan de vaststelling dat de motivering dat uitsluitend rekening kan gehouden worden met de persoonlijke bestaansmiddelen van de Belgische gezinshereniger zowel artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° als artikel 42, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet schendt. Zoals het Grondwettelijk Hof er in zijn arrest nr. 38/2026 immers op gewezen heeft, hadden deze arresten betrekking op het verschil in behandeling tussen gezinshereniging met statische Belgen en gezinshereniging met de

andere Unieburgers. Het Hof had in deze arresten nog niet geoordeeld over het verschil in behandeling tussen gezinshereniging met Belgen en gezinshereniging met derdelanders. Het Hof stelt thans in zijn arrest nr. 38/2026 (B.15.1. ev.) vast dat waar een verschil in behandeling wat betreft de herkomst van de bestaansmiddelen wel geoorloofd is in de situatie tussen statische Belgen en de andere Unieburgers zoals blijkt uit zijn arresten nrs. 121/2013 en 149/2019, dat evenwel anders is in de situatie tussen statische Belgen en derdelanders

2.7. Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er bestaat aldus geen noodzaak om de overige middel(en)(onderdelen) te bespreken aangezien een eventuele gegrondheid daarvan niet tot een ruimere nietigverklaring kan leiden.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten van 20 december 2024, wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig mei tweeduizend zesentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER